

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

tilsagde dem at gøre det. Det, det drejer sig om, er nemlig at fastslå, hvorledes strukturforholdene er omkring i landkommunerne. Jeg kan oplyse, at da jeg i sin tid var sognerådsformand i Skamby, begyndte kommunen efterhånden at skifte struktur, og vi blev da enige om i sognerådet — alle fire partier — at det ville være rimeligt at ændre lidt på det gældende ligningsforhold. Det var rent saglige standpunkter, vi tog. Det var vi enige om alle sammen, og jeg tror, at ligegyldigt hvilket politisk parti der råder, vil man prøve at få så saglige standpunkter frem som muligt. Men det kan jo ske, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen nævnte, at der opstår politiske vanskeligheder inden for en kommune, og at det bliver politiske principper, man drøfter, mere end de saglige forhold, der burde ligge til grund for afgørelserne. Det kan også være rent tilfældigt, hvorledes en kommunalbestyrelse er sammensat, om dens flertal er valgt i den ene eller den anden del af kommunens område, der har forskellig struktur.

Jeg skal ikke forlænge denne debat ret meget. Jeg er i princippet enig i det, som ordføreren for forespørgerne har sagt; min stemmeføring er måske en anden, men i selve princippet er der ikke nogen forskel. Men jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at det med grundværdierne er noget tvivlsomt. Nu har jeg haft med vurderinger at gøre i mange år, og jeg erindrer, at da vi skulle have den sidste ejendomsskyldvurdering, blev der, tør jeg nok sige, ført en temmelig stor diskussion om, hvad der skulle være prisen på bedste jord overalt i Danmark uden hensyn til, hvordan beskatningsforholdene var. Den retningslinje, der blev givet de myndigheder, som skulle fastsætte grundværdierne i landet, gik ikke ud på, at de på nogen måde skulle tage hensyn til beskatningsforholdene. Man skulle tage hensyn til jordens bonitet, dens beliggenhed og dens muligheder for at kunne udnyttes, og man startede altså med et beløb på 3 000 kr. som værdien af den bedste jord, ganske uden hensyn til beskatningsforholdene.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde gældende, at det først var efter, at Landboforeningerne var gået i aktion, at

amtsrådene var begyndt at gå mod flertallet i kommunalbestyrelserne. Jeg skal ikke sige noget om den aktion; den har jeg ikke noget med at gøre. Om den er klog eller mindre klog, skal jeg heller ikke blande mig i. Landboforeningerne har altså ment, at det var rigtigt af dem at gøre det. Men allerede i 1950, længe før Landboforeningerne begyndte at røre på sig i denne sag, blev der truffet en afgørelse i Assens amtsråd, idet amtsrådet imod en kommunalbestyrelses flertal og uden at have hørt kommunalbestyrelsen ændrede ligningsforholdet. Man kan sige meget om hr. Pinstrup, men jeg tror ikke, at han dengang var trådt i aktion, således som det ærede medlem påstod.

Kirkegaard: Den forespørgsel, der er rettet til den højtærede indenrigsminister, er allerede blevet besvaret af ministeren, og den skal jeg foreløbig lade ligge.

Til hele diskussionen om de faste skatter i landkommunerne kan der imidlertid efter min mening nok være grund til at fremsætte et par bemærkninger. Det er efterhånden blevet en stor diskussion, hvori, som det allerede er blevet nævnt, også Landboforeningerne tager kraftigt del; det gælder mange landboforeningsformænd og andre ledere i disse foreninger, og det gælder måske i særlig grad Landboforeningernes medlemsblad Landsbladet, som går hårdt mod skatterne på fast ejendom. De samme synspunkter bliver stærkt fremhævet på adskillige politiske møder af venstres talere, og for mig at se er der i og for sig ikke noget mærkeligt i dette, idet det i nogen grad er de samme mennesker, der går igen, om jeg må bruge det udtryk. Pinstrup, Johannes Larsen og Grue-Sørensen har alle sammen tidligere været medlemmer af folketinget, valgt af venstre, Niels Eriksen er stadig medlem.

De udgifter, som en kommune ikke får refunderet fra andre offentlige kasser, skal selvfølgelig betales af kommunens skatteydere, det er klart og ligetil. I de kommuner, hvor jeg kender noget til forholdene, søger sognerådene — det er min absolutte overbevisning — at fordele udgifterne så rimeligt som overhovedet muligt mellem skatteyderne. Mange sognerådsformænd, også sognerådsformænd, som politisk slutter sig